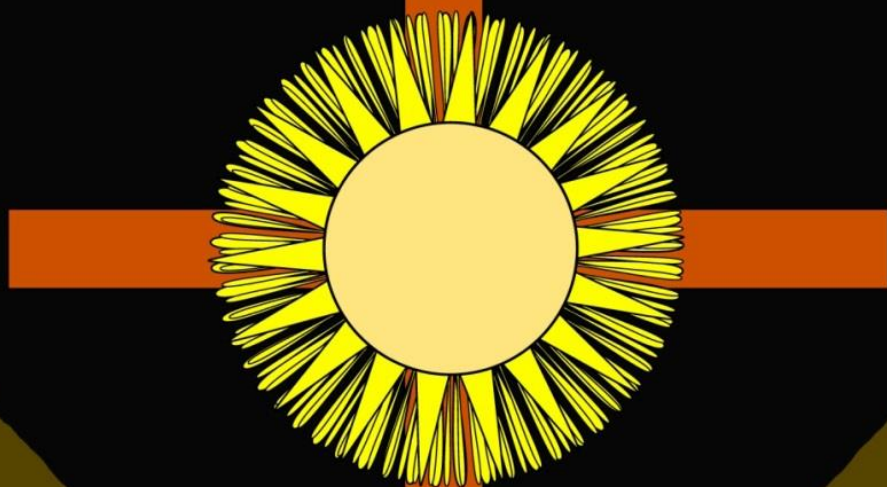


SVĚTLO A TEMNO, VELEBTE PÁNA!



Svědectví o uzdravení 
na přímlovu zavražděného kněze
MUDr. Ladislava Kubíčka
Lenka Kateřina Tetivová

Lenka Kateřina Tetivová

SVĚTLO A TEMNO, VELEBTE PÁNA!

Svědectví o uzdravení
na přímluvu zavražděného kněze

MUDr. Ladislava Kubíčka



E-knihy jedou 2015

Copyright

Autorka: Lenka Kateřina Tetivová

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-259-9 (ePub)

978-80-7512-260-5 (mobipocket)

978-80-7512-261-2 (pdf)

*Spravedlnost jsem zvěstoval
ve velkém shromáždění,
svým rtům jsem nebránil,
ty to víš, Hospodine!
Nenechal jsem si pro sebe
tvou spravedlnost,
o tvé věrnosti a pomoci
jsem mluvil, nezatajil jsem
tvou lásku a tvou věrnost
před velkým shromážděním.
(Žalm 40,10-11)*



*Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo,
národ svatý, lid náležející Bohu,
abyste hlásali mocné skutky toho,
kdo vás povolal ze tmy
do svého podivuhodného světla.
(1. list Petrův 2,9)*

LÉKAŘE NEPOTŘEBUJÍ ZDRAVÍ

***Ta nemoc není k smrti, ale k slávě Boží,
aby Syn Boží byl skrze ni oslaven (Jan 4,11).***

V noci 11. září 2004 byl v Třebenicích u Litoměřic brutálně zavražděn katolický kněz a lékař MUDr. Ladislav Kubíček, kterého jsem znala osobně. Setkala jsem se s ním v těžkém životním období, když jsem ztratila práci, jež mě naplňovala. Navíc jsem zápasila s vážnými zdravotními problémy. Tak se zrodila moje první kniha *Listy božské útěchy krví podepsané*, koncipovaná jako můj životní příběh, do něhož vstoupil P. Kubíček svými dopisy a duchovními radami.

Netušila jsem, že o něm budu psát ještě druhou knihu. V té první jsem uvedla vše, co jsem věděla a na co jsem si vzpomněla. Další zážitky však měly následovat a zvláštním způsobem se stupňovat.

Když jsem jako dospělá uvěřila v Boha a přijala křest, pocítila jsem povolání k zasvěcenému životu. To však vyžaduje dobrý zdravotní stav. Od dětství jsem trpěla opakovanými záněty průdušek a záchvaty suchého kašle, přestože jsem nikdy nekouřila a nekouřili ani rodiče. Vyčerpávalo mě to fyzicky i duševně a vrhalo do depresí a úzkostných stavů.

Doufala jsem, že po křtu se můj zdravotní stav zlepší. Bylo mi však čím dál hůř. Sužovaly mě časté virózy, kašel se stupňoval a prodlužoval, přidaly se i jiné zdravotní problémy. Pak mi diagnostikovali nebezpečný zhoubný nádor, o něco později středně těžkou klinickou depresí. Kvůli tomu mě propustili ještě před složením prvního slibu ze společnosti zasvěceného života.

Mnohokrát jsem kladla Bohu otázku – podobně jako starozákonní Jób – proč to vše na mě sesílá, proč mě v tom nechává a jaký to má smysl.



*Což nejsou svízele
údělem člověka na zemi,
dni jeho jako dni nádeníka?
Jak otrok touží po stínu,
jak nádeník čeká na svou výplatu,
tak jsem dostal v úděl měsíce bídy
a noci soužení byly mně přiděleny.
Když uléhám, říkám si:
Kdy asi vstanu?
Když končí večer, sytím se
neklidem do úsvitu.
Mé dny jsou rychlejší
než tkalcovský člunek,
plynou bez naděje.*

*Pamatuj, že můj život je jako dech,
mé oko již nikdy neužít štěstí.
(Z knihy Jób 7,1-4,6-7)*

Z onkologického onemocnění i z deprese jsem se nakonec dostala. Uzdravení proběhlo přirozenou cestou – v prvním případě mě zachránila včasná diagnóza a odstranění nádoru, v druhém případě pomohly léky. Přesto jsem obě uzdravení prožívala jako zázrak. Boží působení je skryto v každém uzdravení, i když navenek převážují přirozené procesy posílené vhodnou léčbou.

Stále se mi však vracel kašel, který mě sužoval už od dětství. Nezabíraly žádné léky, ani volně prodejné ani předepsané. Nakonec přešel do chronického stavu. Začala jsem se léčit na plicním oddělení, kde mi nasadili inhalační antiastmatika. Ta však zabírala jen se střídavým úspěchem. Komplikovalo to nejen mou učitelskou profesi, ale i cestu k zasvěcenému životu. Prožívala jsem bezmoc a vyčerpání.

11. září 2009 – v den pátého výročí zavraždění P. Kubíčka – jsem se vydala do Kunštátu, kde je pohřben. Napadlo mě poprosit u jeho hrobu o pomoc a přímluvu. Otec Ladislav zemřel v pověsti svatosti, uvažuje se o jeho zařazení mezi kandidáty blahorečení. Součástí katolické víry je víra ve společenství svatých – spojení církve vítězné, trpící a putující.

Uzdravení však nenastalo. Kašel se zhoršoval, přidaly se úzkostné stavy. Vypukla u mně generalizovaná úzkostná porucha, doprovázená těžkou krizí víry, jakou jsem za celých dvacet pět let uplynulých od mé konverze nezažila.

O rok později – 11. září 2010 – skleslá na těle i na duchu jsem vyrazila do Třebenic na zádušní mši. Navečer mi ujel poslední autobus, musela jsem jít pěšky. Po setmění jsem zabloudila mezi kopci Českého středohoří, nedaleko rozestavěné dálnice D8. Tam jsem prožila řa-

du dobrodružných a nebezpečných situací, které vyvrcholily podivuhodným uzdravením ve všech rovinách – duchovní, psychické i tělesné. O tom vypráví tato kniha.

*Zápis Chizkijáše, krále judského, o jeho nemoci,
a jak se ze své nemoci navrátil k životu:*

*Již jsem si říkal: „Uprostřed svých dnů
se do bran podsvětí odeberu,
je mi odečten zbytek mých let.“
Říkal jsem si: „Nikdy už nespatřím Hospodina,
Hospodina v zemi živých,
člověka už nikdy nezahlédnu,
přiradím se k obyvatelům té říše zapomnění.*

*Moje obydlí je strženo
a stěhuje se ode mne jak pastýřský stan.
Svinul jsem svůj život jako tkadlec dílo.
On sám odřízl mě od osnovy.
Do dnešního večera jsi se mnou hotov!*

*Stavěl jsem si před oči až do jitra,
že mi jako lev rozdrtí všechny kosti.
Do dnešního večera jsi se mnou hotov.
Jako rořejs a jeřáb, tak sípám,
kvílím jako holubice,
zemdlely mé oči upírající se na výšinu.
Panovníku, jsem v tísní,
zasad' se o mne!*

*Proč bych dále mluvil?
Vždyť to, co mi řekl, učiní bezpochyby.
Doputuji veškerá svá léta s hořkostí své duše.
Panovníku, kvůli tomuhle se žije?
Žil můj duch pro tohle vše, co zažil?
Uzdrav mě a zachovej mi život!*

*Hle, ta hořkost přehořká mi byla ku pokoji.
Ty sám vytrhl jsi z jámy zániku mou duši,
za sebe jsi odhodil všechny mé hříchy.
Vždyť podsvětí nevzdává ti chválu,
smrt tě nedovede chválit,
ti, kdo sestoupili do jámy,
už nevyhlízejí tvou věrnost.*

*Živý, jenom živý, vzdá ti chválu jako já dnes,
otec seznámí s tvou věrností své syny.
Hospodine, buď mou spásou!
Budeme hrát na strunné nástroje
po všechny dny svého žití v Hospodinově domě.“*

(Prorok Izajáš 38,10-20)

Uprostřed nemocí a utrpení se asi málokdo dokáže intenzivně radovat. Ale s odstupem času můžeme i v těch absurdních, těžkých a temných momentech objevit Boží pomoc a světlo.

Zesnulý teolog Jan Evangelista Urban v knize *Velká obnova o kontemplaci* upozorňuje, že se na svůj život díváme jakoby po kousku, vidíme a cítíme přítomný okamžik, chvíli a situaci, která na nás působí různě – tísnivě, smutně, depresivně, jindy naopak radostně. V oněch smutných a těžkých chvílích máme „dojem jakési beznadějnosti, snad i zbytečnosti, snad i zklamání, prostě jakési temné, chladné prázdnoty“. Vidíme v tom momentu jen určitý, přítomný výsek života, pouze jeho část. „Tedy ne všechno, ne celý život, ne celou skutečnost kontemplativně, tj. názorem, patřením na celek.“

Pokud se naučíme vidět kontemplativně, tyto chvíle se naplní proto, že „temnota a smutek přítomný je přesvícen, přemožen jásavými, jasnými, zářivými pohledy

před a potom, které překlopují přítomný okamžik“.

„Zadívej se kontemplativně na den, na situaci a vlož do ní všechno, ne pouze smutek a důvody k němu, nýbrž spatřuj tam Ježíše! A spatřuj jej celého v jeho utrpení z lásky k tobě, ale i s jeho vítězstvím, s jeho věčnou slávou. Pak pocítíš, co řekl: „Blažené oči, které vidí, co vy vidíte!““

Můj život byl vyplněn nemocemi, ale viděno zpětně, mnohem více v něm byla přítomna Boží milost a uzdravení. Nebýt těch nemocí, nikdy bych neprožila ona úžasná uzdravení, zvláště ne to třetí. **Můj život je jedno velké uzdravení.**

Ježíš říká: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.“

Ve velikonočním chvalo zpěvu Exsultet stojí: ***Ó šťastná vina, pro kterou přišel Vykupitel tak veliký a vznešený!***

Za sebe mohu dodat: „Ó šťastná nemoc...“



NUŽE, MĚJ SI HO V MOCI

Cestou uviděl člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ho zeptali: „Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?“ Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží.“

(Janovo evangelium 9,1-3)

Pocházím z prostředí nábožensky neutrálního, v dospívání mě zaujal „vědecký“ ateismus a dialektický materialismus. Roku 1983 jsem přijela do Bratislavy studovat farmacii, s odhodláním tyto bludy dál hlásat a šířit.

Když jsem chodila bratislavskými uličkami, jako kdyby mi z mysli padal nějaký těžký, tmavý závoj. Vnímala jsem intenzivněji, jasněji, barevněji. Hlas zvonů mi pronikal hluboko do nitra, z kostelů a chrámů vycházela zvláštní magnetická síla. Měla jsem z ní strach jako z každého neznáma, snažila jsem se jí klást odpor. Zároveň mě přitahovala a vábila.

Jednou večer jsem seděla se spolubydlicí na pokoji, učily jsme se na písemku z botaniky. Někdo zaťukal. Přišla kolegyně z vedlejšího pokoje, měla nešťastný výraz, náruč plnou učebnic a skript. Nerozuměla vzniku buněčné stěny u rostlinné buňky. Je to opravdu komplikovaný proces složený z několika fází.

Zatímco se obě dohadovaly, růst buněčné stěny se mi začal odvíjet v hlavě plasticky a barevně jako film. Vnitřním zrakem jsem viděla zřetelně každou fázi jejího růstu. Moje myšlení bylo v té chvíli jasné a průzračné jako křišťál.

Náhle se mi vynořila otázka. Jak je možné, že všechno tak perfektně funguje a zapadá do sebe. Kdo to uvedl do pohybu? Co bylo před tím, než ten pohyb nastal? Co by-

lo úplně na počátku a co bylo před tím počátkem?

V hlavě se mi zablesklo a rozsvítilo. Jako kdyby někdo náhle škrtl ve tmě zápalkou, nebo otočil vypínačem v temné místnosti. Těžký a černý závoj, který mi dosud zahaloval mysl, spadl. Jako kdyby vyletěla vzhůru nějaká temná opona a z potměšlého jeviště se rozlil proud světla.

Najednou jsem vnímala intenzívně Boží přítomnost – v jednom okamžiku jsem uvěřila v Boha. Můj rozum naplnilo světlo, smysly a city zaplavila radost.

Později jsem přijala svatý křest, odumřela jsem své minulosti i hříchům. Stala jsem se novým stvořením, připojeným ke Kristovu tělu.



Brzy jsem zaslechla první volání k zasvěcenému životu. Stalo se to jednoho časného rána na přelomu jara a léta, když jsem vyšla z kostela. Nad chrámovou kupolí vyplulo slunce. Okolní kopce a lesy se vynořily z šera, krajina se rozzářila, nastala hra světél a stínů. V trávě, na listech a květech se třpytily kapky rosy. Paprsky pro-

tínaly svěží a průzračný vzduch jako ohnivé šípy.

Tajemný vnitřní hlas každým dnem sílil. Vstoupit do kláštera však tenkrát nebylo možné, leda tajně, což jsem netušila. Vládla dosud hluboká totalita.

Za několik let komunistický režim padl. Na mou mysl zaútočily rozmanité vjemy, ne vždy jsem je dokázala správně vyhodnotit. Bůh mě stále přitahoval, ale se stejnou silou mě přitahoval svět. Dlouho jsem si s tímto vnitřním, i když jen zdánlivým rozporem nevěděla rady. Když mi bylo třicet let, ovládl mě intenzivní pocit, že jsem se zmýlila a upadla do sebeklamu, že mě Bůh k takovému životu nevolá. Touha po manželství a dětech vyplula na povrch, stravovala mě jako oheň. Zmocnila se mě panika, že mi už nezbývá mnoho času, pokud chci něco změnit.

Navázala jsem několik známostí, které jsem zase brzy ukončila. Zanechaly ve mně jen pocit prázdnoty. Pochopila jsem, že jsem se zmýlila podruhé, tentokrát mnohem víc. Ale netušila jsem žádnou třetí cestu. Začala jsem se propadat do duchovní apatie.

Časem ke mně pronikly informace, že existuje možnost zasvětit se Bohu a zůstat ve světě. Ale tou dobou mě už duchovní věci přestaly zajímat. Nebyla jsem schopna se ani pomodlit, vydolovat ze sebe aspoň kapku zbožnosti. Vrhala jsem se zmateně do všech stran, pokoj jsem nenašla nikde. Bůh se skryl, lidé a tvorové mi nemohli pomoci. Navíc se mi začal zhoršovat zdravotní stav.



Satan řekl Hospodinu: „Kůži za kůži! Za sebe samého dá člověk všechno, co má. Ale jen vztáhni ruku a dotkni se jeho kostí a jeho masa, hned ti bude do očí zlořečit.“ Hospodin na to satanovi odvětil: „Nuže, měj si ho v moci, avšak ušetři jeho život.“ (Z knihy Jób 2,4-6)

Roku 1996 mě propustili z redakce Katolického týdeníku. Ztráta práce, k níž jsem měla všechny předpoklady a která mě naplňovala, k tomu nutnost hledat rychle jinou, mému již tak zhoršenému zdraví neprospěly.

O dva roky později mi diagnostikovali zhoubný nádor, který může v pokročilém stádiu metastázovat do všech orgánů a během několika týdnů a měsíců zabít. Podobá se to vnitřní explozi. Od té chvíle jsem se cítila, jako kdybych v sobě nosila načasovanou bombu, o níž netuším, kdy vybuchne. Recidivy tohoto onemocnění bývají časté, někdy ještě deset patnáct let po odstranění nádoru. V tom období jsem neustále zápasila s těžkou fyzickou a duševní únavou. Považovala jsem to za počátek umírání. Co jiného si má myslet onkologický pacient, když je mu denně a dlouhodobě špatně. Lidé v mém okolí mě vyzývali k optimismu a pozitivnímu přístupu, ale těm, kterým zrovna nic není, se dobře radí. Něco podobného zakusil od svých milých přátel také výše uvedený Jób.



V nemoci je to často jako s Jobem ve Starém Zákoně, když člověk chodí a pracuje, tak je to všechno dobré a pěkné, ale když Bůh sešle nemoc, je těch přátel nějak méně. – Ale přesto jsou. Zajímají se

o naše bolesti a tak dále, ale když Bůh dopouští delší nemoc, pomalu nás začínají opouštět i ti věrní přátelé. Navštěvují nás řidčeji a jejich návštěvy často působí bolest. Místo aby nás potěšili, vyčítají nám některé věci, které působí hodně utrpení, a tak je duše sama jako onen Job...

(Z Deníčku Faustyny Kowalské - čl. 1509)

Je to opravdu požitek klesat pod tíhou nemocí a mít před očima osoby kypící zdravím, energií a duchovním sebevědomím, které vás se vztyčeným ukazovákem poučují a napomínají. Zatím jsem neslyšela, že by se nějaká nemoc vyléčila napomínáním a vztyčováním ukazováku.

V tomto těžkém životním období jsem poznala P. Kubíčka. Během kontaktu s ním moje již dávno potlačená touha po zasvěceném životě začala vyplouvat z nitra. Zvláštní na tom je, že jsem s ním o tom zpočátku vůbec nemluvila – nemohl tedy tušit, že jsem o takovém způsobu života někdy uvažovala.

Koncem roku 1999 jsem se rozhodla svoje dlouholeté váhání a přešlapování ukončit. Vstoupila jsem do sekulárního institutu. Jednalo se o společnost zasvěceného života, jejíž členky žijí a působí ve světě. Doporučil mi ji P. Ladislav, který znal několik členek osobně z doby společných vysokoškolských studií. Tak jsem zahájila tříletou duchovní formaci.

Současně jsem začala učit na střední zdravotnické škole. Hned první rok mi přidělili pět odborných předmětů, musela jsem se připravovat do noci a o víkendech. Žáci mou nezkušenost, slabost a nejistotu brzy vycítili, začali rušit a dělat nepříjemnosti. Pak napsali vedení školy stížnost na nekvalitu mé výuky. Následovalo několik hospitací, ale kromě běžných začátečnických chyb se žádné nedostatky nenašly. Vedení označilo stížnost za

bezpředmětnou. Žáci však nadále zkoušeli, co vydržím. Vzala jsem si náraz velké sousto – změnu profese a vstup do sekulárního institutu. Toto rozhodnutí urychlila onkologická diagnóza doprovázená silným pocitem, že mi už nezbývá mnoho času.

Jednoho dne se mi při modlitbě před svatostánkem vynořilo evangelium o ženě s krvácením, která se přiblížila s vírou ke Kristu: „*Dotknu-li se jenom jeho šatu, budu zachráněna!*“ *A rázem jí ustalo krvácení a ucítila v těle, že je vyléčena ze svého trápení. Ježíš hned poznal, že z něho vyšla síla. (Marek 5,28-30)*

Napadlo mě, proč by stejná síla nemohla z Krista vyjít také nyní. I když to asi nepoznám, pokud k tomu dojde. Žena z evangelia to poznala podle zástavy krvácení. Onkologický pacient však nemůže tušit, jestli se uzdravil úplně, nebo jen prochází remisí, tedy obdobím bez příznaků. Smířila jsem se s tím, že své případné uzdravení subjektivně asi nepocítím.

Znamení o uzdravení však přišlo. **A ucítila v těle, že je vyléčena ze svého trápení.** Popisuji to v první knize.

Hrozba smrti se vzdálila, zdravotní problémy však pokračovaly. Každý měsíc mě sužovaly virózy, záněty průdušek, záchvaty suchého kašle, výpadky hlasu, migrény a zvracení. Přidaly se intenzivní bolesti v kříži, které se při každém kroku stupňovaly. Obvodní lékař mi naměřil vysoký krevní tlak, následovalo několik záchvatů ledvinové koliky a operace močového kamene.

Duchovní společnost, do níž jsem vstoupila, sídlila na Moravě, což obnášelo náročné cestování. Z tohoto důvodu jsem svůj vstup nějakou dobu zvažovala. Vedení společnosti mě ujistilo, že zahraniční členky dělí od sebe ještě větší vzdálenosti, ale přijatelné řešení se vždy najde.

Přijatelné řešení se našlo i v mém případě. Přesněji řečeno, řešení přijatelné pro společnost, pro mne už méně.

Původně padl návrh, že bychom se mohly aspoň některé sejít občas v Praze. Všechny oslovené však odmítly. Uznávám, že měly objektivní důvody – vyšší věk, zdravotní problémy, péči o starší rodiče, povinnosti ve farnosti. Vedení nakonec rozhodlo, že budu dojíždět každý měsíc za nimi na Moravu. Tím hodili celé břemeno na mě. Nezbyvalo mi než to přijmout, když jsem k nim chtěla patřit.

Tak jsem každý měsíc už ve středu večer balila batoh. Ve čtvrtek jsem musela mít sbaleno, protože toho dne jsem měla odpolední výuku a na pátek mnoho příprav. Po vyčerpávajícím pracovním týdnu jsem klopýtala rovnou ze školy na nádraží, pak přeplněným vlakem přes celou republiku a v neděli odpoledne přeplněným vlakem zase zpátky. Vzhledem k proměnlivému zdravotnímu stavu jsem dost riskovala.

Spolusestry to braly jako samozřejmost. Netušily, kolik musím vynaložit času a sil. Společenství tvořily převážně starší dámy důchodového věku, které si často stěžovaly na zdravotní problémy. Že někdo mnohem mladší může být vážně nemocen, to je vůbec nenapadlo. Kdykoliv jsem se jen stručně zmínila o svých nemocech nebo strastech cestování, vypnuly sluch a opakovaly dokolečka: „Ty jsi ještě mladá!“

Tak jsem zápasila tři roky. Během formace mi byla diagnostikována středně těžká klinická deprese. Překvapilo mě to, ale byl to i počátek vysvobození. Když je problém odhalen a pojmenován, lze proti němu účinně bojovat. Léčba zabrala překvapivě rychle. Dodnes žasnu, kolik let jsem se s tímto neviditelným a trýznivým břemenem zbytečně vláčela.

Deprese není klasická duševní nemoc ani špatná nálada nebo slabá vůle, ale nemoc celého organismu, vyvolaná nerovnováhou mozkového metabolismu. Divím se, kolik předsudků, pověr a mýtů o této nemoci existuje,

zvláště v církevním prostředí. Postižení jsou znevažováni, někdy až démonizováni, jejich utrpení se naopak bagatelizuje. Okolí jim vytýká, že si to zavinili sami, protože mají slabou vůli, chybí jim víra, nežijí kvalitním křesťanským a duchovním životem, málo nebo špatně se modlí, dokonce se u nich hledá nějaký skrytý morální deficit. Jsou zahrnováni výčitkami a kritikou, kterým nemají sílu se bránit, nebo se brání neadekvátně – což na ně vrhne další stín. Mnozí lidé depresi za nemoc ani nepovažují a postiženého podezírají, že potíže jen předstírá, snad aby získal nějaké výhody nebo pozornost.

Moje formace se chýlila ke konci. Vedení institutu mělo rozhodnout, jestli budu připuštěna k prvnímu slibu, případně mi bude prodloužena formace. Skončilo to propuštěním.

Sestra, která měla nade mnou patronát, mě už předem upozornila, že se moje záležitost nevyvíjí nejlépe. Ale rozhodnutí o propuštění překvapilo i ji. Čekala, že mi vedení doporučí dokončit léčbu a po uzdravení zahájit formaci znovu.

Vedení institutu ale tvořily členky, které mě osobně neznaly, nebo mě zahlédly jen z dálky. Společenství sestávalo z několika menších skupin, jež se scházely na různých místech, každoroční exercicie probíhaly ve dvou turnusech. Tak jsem se ani při snaze o maximální účast s některými členkami vedení osobně ani jednou nesetkala.

Veškerá jednání probíhala v mé nepřítomnosti. Po třech letech těžkých zápasů mi přišla jen stručná zpráva, že jsem propuštěna. Zastihla mě uprostřed depresivní ataky, navíc v záchvatech kašle a zvracení, protože jsem se v těch dnech opět potýkala s virózou.

Důvody propuštění uvedené ve zprávě byly nejasné a mlhavé, jednalo se spíše o subjektivní postřehy. Kdyby uvedly jako důvod můj špatný zdravotní stav, byla

by to pravda, kterou bych musela být s bolestí přijmout. Místo toho však uvedly „nedostatek horlivosti v modlitbě a svátostném životě a nezájem o spolupráci s nejbližším okolím“. Jaké okolí měly na mysli, dodnes nechápu. Zůstalo mi též záhadou, jak to zjistily z druhého konce republiky. Email nepoužívaly, většina z nich s ním ani neuměla zacházet. Možná někomu zatelefonovaly a zeptaly se na mě, ale nevím komu. Jediný, kdo by mohl poskytnout objektivnější informace, byl místní duchovní správce. Ten mě však ujistil, že ho žádný sekulární institut nekontaktoval, ani nikdo jiný se na mě neptal.

Tehdy jsem nebyla schopna účastnit se pravidelně liturgie a farních aktivit a denně rozjímat. Bránily mi v tom zdravotní problémy. Kontakt s Bohem jsem však nepřerušila. Co bych si bez tohoto kontaktu zvláště v tak těžké situaci počala.

Některé členky na tom byly podobně, omlouval je však vyšší věk. Zdravotní problémy v mém relativně mladém věku nebyly považovány za objektivní překážky, ale za výmluvy.

Jak jsem už zmínila, moje drahé spolusestry mi často a rády opakovaly: „Ty jsi ještě mladá!“

Rada institutu dospěla k závěru – bez jediného osobního rozhovoru se mnou – že se modlím podle nálady, do kostela chodím, jen když se mi chce, a nezúčastňuji se farních aktivit ani života sekulárního institutu.

Že jsem za nimi dojížděla každý měsíc s maximálním vypětím přes celou republiku, to jim úplně uniklo. Nevynechala jsem ani jedny exercicie. Pokud mi zdravotní stav dovolil, pomáhala jsem místním kněžím vést biblické hodiny. Na vlastní náklady jsem vydávala farní časopis s liturgickými, duchovními a literárními texty, což obnášelo hodiny práce.

Mám však normální pud sebezáchovy, zdraví mi bylo

přednější než hromadění zbožných úkonů. Svatý Ignác z Loyoly vyzýval spolubratry, ať jsou radši méně horliví, ale zdraví, než naopak. Doporučení institutu být v kostele denně jsem nebrala vážně, považovala jsem to za soukromou věc. Společnost chtěla mít pod kontrolou, jak se modlím a jak často chodím na mši. Nechápala jsem, proč by mě v tom měl někdo začít kontrolovat. Jako dospělý člověk umím posoudit své možnosti, limity i osobní situaci. Svatý křest jsem přijala v pozdějším věku a na základě vlastního rozhodnutí, navíc za totality, kdy účast na mši obnášela jisté riziko. Od toho dne jsem praktikovala křesťanskou víru skoro dvacet let, aniž jsem potřebovala mít nad sebou nějakou kontrolu – kromě pravidelné zpovědi a duchovního vedení. Vždyť se modlíme a účastníme liturgie, abychom oslavili Boha, ne proto, abychom vyhověli nějaké kontrole.

Protože jsem introvert, vnímala jsem to jako nepatřičné vnikání do mého niterného života. Netušila jsem, že institut můj postoj posuzuje jako nerespektování autority a absenci pokory.

Nebyl to však institut, ale já, kdo se zmítal v záchvatech kašle a zvracení při sebemenším nachlazení. Byla jsem to já, nikoliv institut, kdo měl na pracovišti problémy kvůli časté pracovní neschopnosti. Ty ženy za mne moje záchvaty neprotrpěly a moje problémy za mne neřešily, ostatně o nich ani nevěděly.

Svatá Faustyna Kowalská, polská řeholnice a mystička, vypráví v Deníčku, jak se jí prvního dne roku 1938 udělalo tak zle, že nebyla schopna vstát na mši, na kterou toužila jít. Způsobilo jí to těžké duševní utrpení. Někaká sestra se ptala zvýšeným hlasem, jaktože nešla na mši. Pak pronesla s despektem: „Takový svátek, a nejdete na mši.“ Po těch slovech odkráčela.

Člověk může být někdy horlivý až nad meze vlastních možností, přesto se může okolí jevit jako líný nebo apa-

tický. I když jsem se radami institutu neřídila – nikoliv z neúcty k autoritě, ale z pudu sebezáchovy – a bohoslužby jsem navštěvovala, jen pokud mi to zdravotní stav dovolil, kašel se mi neustále vracel a přecházel do chronické formy. Nedokážu si představit, jak bych dopadla, kdybych se jejich radami řídila. Jednou věcí jsem si však mohla být jistá – že by mi institut v případě vážné nemoci nepomohl.

Dnes jsem na tom mnohem lépe, také díky podivuhodnému Božímu zásahu skrze P. Ladislava, o němž budu vyprávět. Přesto odmítám zbožnost založenou na kvantitě, duchovních výkonech a recitování množství modliteb. Připadá mi to jako „mnohomluvnost pohanů“. Pokud mám málo času, jsem ve stresu nebo indisponována, pomodlím se krátce, ale v klidu a soustředěně.

Mohla bych sice duchovní tempo zrychlit, přibrat si další modlitby, absolvovat více mší. Ale proč bych to dělala, jaký smysl by to mělo? Copak je duchovní život zrychlený film a věřící jen perfektně fungující stroj? Nemáme snad dost stresů v práci a během dne? Proč si vyrábět stresy ještě v duchovním životě? Ale i kdybych byla schopna rychlejšího tempa bez následného vyčerpání a zhroucení, kam by se při tom recitování kvanta modliteb a běhání z jedné mše na druhou poděl opravdový vnitřní vztah k Bohu?

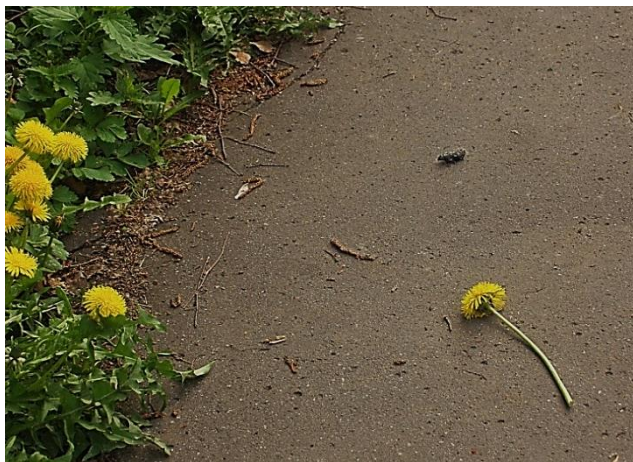
Bůh nehledí na délku modlitby, ale na její opravdovost. „Jediné slovo pronesené ze srdce prospívá duším v očištění více než mnoho žalmů a modliteb roztržité odříkávaných,“ řekl Ježíš svaté Gertrudě.

Svatá Terezie píše: „Modlitba je úkon lásky. Není záležitostí mnoha slov, ale mnohého milování.“

Dodnes žasnu, jak si může někdo dovolit – kromě zpovědníka a duchovního rádce – posuzovat duchovní život jiného člověka, kterého navíc ani osobně nezná. Ty ženy zřejmě nečetly spisy známých katolických mystiků. Ji-

nak by věděly, že existují různé způsoby a stupně modlitby, že kontemplativní duše nejsou schopny dlouho rozjímat a duchovní život prochází rozmanitými fázemi a krizemi, zvláště v době nemoci.

Když mi tenkrát přišla zpráva o propuštění, křičela jsem na Boha, k čemu mě vlastně povolal. Aby mě vyhodili ze sekulárního institutu, abych se zmítala mezi čtyřmi stěnami v depresích, záchvatech kašle, bolestech a zvracení? Byl to jeden z nejtemnějších momentů mého duchovního života.



*K čemu je ti dobré, že mě týráš?
Zprotivil se ti výtvar tvých rukou?
Tvé ruce mě ztvárnily
a udělaly se vším všudy,
a teď' najednou mě hubíš.
Na duchu jsem zlomen,
mé dny dohasly,
jen hrob mi zbývá.*

*Mé dny pomíjejí,
moje záměry se hatí,
přání mého srdce ztroskotala.
Mou cestu zahradil zdí,
že nemohu projít,
mé stezky obestřel temnem.
(Z knihy Jób 10,3.8;17,11;19,8)*



Během několika dní nastal zvrát. Léky zabraly, deprese odezněla. Probouzela jsem se jako ze zlého snu. Vracela jsem se do normálního života, i když jsem musela přijmout fakt, že mám k tomuto onemocnění sklony. Podobně jako apoštol Pavel, jemuž byl vložen do těla jakýsi záhadný osten. Vyplývala z toho nutnost dodržovat duchovní a tělesný režim, ale na to mě upozorňoval už před lety P. Ladislav.

Vedení institutu jsem o zlepšení zdravotního stavu informovala, ale neodpověděli. Zřejmě se rozhodli se mnou již dál nekomunikovat. Jestliže nebrali vážně mo-

je nemoci, nemohla jsem čekat, že vezmou vážně moje uzdravení.

Později jsem se dozvěděla, že několik členek, které Ladislava osobně znaly, mu zatelefonovalo. Informovaly ho o mém propuštění a zeptaly se ho, co si o tom myslí. Bylo to několik měsíců před jeho zavražděním. Údajně prohlásil, že je to škoda, že on by mou formaci nechal běžet. Byl to ostatně Ladislav, kdo mi tuto společnost doporučil. Kdyby mě považoval za nezpůsobilou, proč by mi ji doporučoval?

Tou dobou však byly ve vedení institutu členky, které ho neznaly, nic jim neříkalo ani jeho jméno.

Že je to škoda, v tom měl pravdu až prorockou. Dnes mohly mít mezi sebou duchovní spisovatelku a členskou základnu také v Čechách. O dalším pokračování této společnosti už nemám informace.

Plyne však z toho něco důležitého. Ladislav se přimlouval za druhé již v době svého pozemského života. Tím spíše se za nás přimlouvá v nebi. O síle jeho přimluv jsem se ostatně přesvědčila, když jsem později znovu onemocněla.

O Ladislavovi bylo známo, že neměřil všem stejným metrem. K těm, u nichž pozoroval nějaké dary, schopnosti a hřivny, byl vysoce náročný, zatímco vůči slabým, nemocným a různě postiženým projevoval shovívavost a velkorysost. Měla jsem smůlu, že mě zařadil do té první skupiny.

Existuje tzv. dvojí výjimečnost – nadání spojené s nějakou neschopností, zdravotním problémem nebo handicapem.